

DOMSZKY ZOLTÁN

69 nap alatt
Magyarország körül

Előzmények

Sajnos nem olyan régtől túrázom – talán úgy 10 éve kezdtem –, de nagyon megszerettem, és belekóstoltam a teljesítménytúrázás műfajába is. Nagyon lelkes voltam, szerettem csinálni, és egyre hosszabbakat vállaltam. Egy ilyen túra során ismerkedtem meg Toplak Józsival, aki elmesélte, hogy ő járta végig egyhuzamban először Magyarországot a kék sáv mentén, azaz teljesítette a Kék Kört. Természetesen felkeltette az érdeklődésemet, hiszen addigra már hallottam az OKT-ről (Országos Kéktúra), az RP-DDK-ról (Rockenbauer Pál Dél-dunántúli Kéktúra) és az AK-ról (Alföldi Kéktúra), és természetesen én is a teljesítők közé akartam kerülni. Alaposan kikérdeztem, hogyan járta végig, és magamban mosolyogtam amikor mondta, hogy 80 napjába került úgy, hogy mindenhol szállással várták a polgármesterek, mert ez a túra egyúttal a túrázás népszerűsítését is szolgálta. „Hogyne” mosolyogtam volna, hiszen addigra már rendszeresen 50-100 km-es teljesítménytúrákat teljesítettem.

Aztán eljött az én időm, tűzoltóként kordedvezményes nyugdíjba mehettem, és ezt azzal akartam megünnepelni, hogy lejárom az OKT-t. Több se kellett, vettem egy jó nagy hátizsákot, belepakoltam mindent, amiről úgy gondoltam, hogy szükségem lehet rá, kívülre ráraktam a hálózsákot, a matracot és a sátrat (lemértem, 26 kg volt mindösszesen), elutaztam Kőszegre és elkezdtem a kéket járni. Az ugyan gyanús volt, hogy alig bírtam a zsákot a hátamra erőltetni – leginkább csak úgy sikerült, ha valami magas helyre felraktam-, de gondoltam, majd hozzászokom. Nem így történt. Úgy 150-200 km megtétele után már úgy mentem, mint a mesekönyvek rőzschordó nénikéje, csak talán nem olyan fitten. Haladni alig bírtam napi 20-25 km-t, megállni meg nem volt jó, mert nem bírtam a levett zsákot visszavenni. Gondolatban 1000-szer is bocsánatot kértem Józsitól amiért – még ha csak magamban is – kinevettem, és hogy önteltségemben meg sem fordult a fejemben, hogy egyáltalán nem ugyanaz zsákkal vagy zsák nélkül gyalogolni, arról nem is beszélve, hogy ezt sok egymás utáni napon kell megtenni. Beláttam, hogy ez így nem fog menni, felültem egy vonatra és hazajöttem. Kisebb zsákba pakoltam a most már

jobban összeválogatott vinnivalókat, a sátort, matracot és hálósákokat pedig itthon hagytam. Így sikerült 8 kilogrammal csökkenteni a zsák súlyát, ami már egészen elviselhető volt. Visszautaztam, és most már sikeresen folytattam illetve befejeztem az OKT lejárását. A következő évben az RP-DDK, majd azt követően az AK következett – szintén sátrazás nélkül, szálláshelyeken megszállva éjszakánként.

Természetesen örültem a teljesítéseknek, de igazából arra vágytam, hogy én is egyhuzamban lejárjam a KÖRT, mint Józsi. Tudtam, hogy nehezebb dolgom lesz, mert nekem sátraznom kell majd, hiszen ennyi szállásdíjat nem tudok kifizetni. De ennyi tapasztalattal most már azt is tudtam, hogy nem az a plusz 2-3 kg fogja az igazi nehézséget jelenteni. Sokszor átgondoltam, hogy tényleg akarom-e én ezt, de mindannyiszor arra jutottam, hogy IGEN! Így hát tavaly még jobban megszűrve a vinnivalókat elértem, hogy nem lett nehezebb a zsákom a sátrazás kellékeivel sem, mint a korábbi túrákon, és felkészültem az indulásra. Jó előre beharangoztam, már meg is volt beszélve, hogy külön blog készül neki... aztán a semmiből jött egy nem várt makacs derékfájás. ☹ (Elindultam ugyan, de már az első napon be kellett látnom, hogy ez bizony nem fog menni.) Elmentem egy csontkovácshoz, aki értette a dolgát, megtekergetett, megropogtatott... és elmúlt a derékfájásom. Pár nap múlva már a testrészeim is a helyükre rendeződtek. Ennek ellenére már nem indultam el újból, mert kifutottam a rendelkezésemre álló időből.

Aztán eljött az idei év. A derékfájásom azóta sem jött elő, de mindegy volt már, mert úgy terveztük a párommal, hogy áprilisban utána költözöm... ő már több mint 1 éve külföldön dolgozott. Aztán nagylelkűen felajánlotta, hogy járjam le ezt a túrát ha annyira akarom, ő addig el lesz a rokonokkal, akik sorban most kezdték el meglátogatni kiutazása óta először. Kapva kaptam az alkalmon, elkezdtem készülödni... és megfájdult a derekam. ☹ Úgy látszik, csak én szeretném lejárni ezt a kört, de a derekam tiltakozik ellene. Pedig nélküle semmiképpen nem akartam elindulni, így egyezsége kellett jutnom vele. Elmentem hát a jól bevált csontkovácsomhoz aki ismét helyre rakott, és így 2015. április 21-ére elterveztem az indulást. Azonban okulva a tavaly történetéből, és mivel nem tudtam, meddig tart ki a derekam, most nem vertem nagydobra a tervemet, hanem szép csendben elindultam.

1. nap

Korán keltem, hogy időben elindulhassak... messze van tőlünk Hűvös-völgy, ahonnan kezdeni akartam Kőszeg felé menve. Ez többé-kevésbé sikerült is, fél 8-kor már birtokában voltam az első pecsétnek. Cikkcakkos út vezetett Máriaremetére, ahol a templomot nézeti meg velünk az útvonal. Az Ördögárok utcáról a Csatlós utcába való befordulást könnyű benézni, bár a jelzés jól látható. A Szurdok tanösvény csodálatos, mint mindig. Most is megragad a csend és a nyugalom, ami itt honos. A dallamos madárcsicsergés akár közhelynek is tűnhet, pedig nem az. Aki nem hiszi, hallgassa meg személyesen.

Mielőtt átkelnék a patakon, kis kitérőt teszek: megkeresem gcfulke-t, az Örkény István emlékére elhelyezett geoládát. Gyorsan megvan, visszaterék a kékre, és folytatom utamat a patakon átkelve. Szinte azonnal emelkedni kezd az út, és egyre durvábban. Rendesen kifulladás, mire felérek. Most a madárcsicsergést sem hallok annyira dallamosnak, inkább gúnyos kacajt vélek kihallani belőle.

A most következő kilométerek eseménytelenül telnek, bár koránt sem unalmasan. Gyönyörűek a virágzó fák, az éledő természet. Csak ezeknek a gusztustalan és szemtelen apró legyeknek nem kellett volna még felkelniük... aludhattak volna még pár hónapot. Aztán mellém szegődött egy kutyus, miután a gazdája elfutott mellettem. Bizonyára a lassabb tempó inkább kedvére való volt. De a kegyetlen gazdája rendíthetetlen volt, maga mellé parancsolta. De jobb is volt így, mivel időközben megérkeztem a Muflon itatóhoz, ami egyben pecsételő hely is. És mivel korán reggeliztem, megéheztem, így meg is ebédeltem.

Az evéstől erőre kapva indultam tovább Piliscsaba felé. Ezen a szakaszon több helyen is hiányosak vagy rosszul láthatók a jelzések, sokszor hagyatkoztam a GPS iránymutatására. A Szénásoknál elfogyott a vizem, tartottam tőle, hogy legközelebb csak Piliscsabán tudom feltölteni a készletem. Az első kaptató megmászása közben megtörtént az első „nagy” találkozás: egy szép nagy mezei nyúl szaladt át előttem az úton. Bízom benne, hogy sok hasonlóban lesz még részem. Gyönyörűek a Szénások, és még mennyi szebbnél szebb tájon fogok áthaladni! Ezek adnak majd

erőt azokban a percekben, órákban, napokban, amikor a fáradtság miatt azon gondolkodom, miért is van nekem erre szükségem.

Erősen fúj a szél, ami most kimondottan előnyös, mert így kevésbé érzem a szomjúságot. Egy kiránduló csoport, meglehetősen idős korosztályból. Uzsonnáznak, beszélgetnek, nevetgélnek. Belevaló társaság. Becsülöm őket, hogy erőt véve magukon felcaplatnak ide a Nagyszénás tetejére ahelyett, hogy kényelmes foteljűkben ülve a TV-t néznék.

Piliscsabán éppen felújítják az állomásépületet, meg kell kérdezni, hol van a pecsét. Végre vízhez jutok, és feltöltött készlettel tovább indulok Klastrompuszta felé. A Piliscsévre vezető földút nem volt egy leányálom, és mire Klastrompusztára értem, meglehetősen elfáradtam. Mivel meg is éheztem, megvacsoráztam, majd utána indultam Kesztyölcire, a mai nap tervezett végállomására. A Klastrompusztáról kivezető aszfaltút nem igazán esett jól, amikor meg végre befordultam jobbra az erdőbe, jöttek az emelkedők. Nem sokkal Kesztyölc előtt majdnem ráléptem egy nagy zöld gyíkra, ott napozott a gyalogút közepén. Az sem zavarta, hogy fényképezem. Aztán amikor léptem egyet, elszaladt végre.

A vacsora után elmúlt a fáradtságom (vagy inkább visszajött az erőm), és jó tempóban haladtam végcélom felé. Közben ismét elfogyott a vízem, de Kesztyölcire beérve egy segítőkész helybéli úr kiségett. Kigyalogoltam a településről, majd az első megfelelő helyen sátort vertem, és tisztálkodás után (ami bébitörlővel való „mosakodást” jelentett) már aludtam is. Valószínűleg fáradt lehettem. ☺ Fájt mindenem, a vállam különösen érzékeny volt a zsák súlyától.

2. nap

Az éjszakát túléltem, bár nem sokat aludtam. Vártam, hogy pirkadjon, és 5 órakor már fel is keltem. Szoknom kell még a sátrazást és a természet hangjait. A fácánok egész éjjel kiabáltak, nem tudom, mi bajuk volt... talán dürrögtek, ha szoktak egyáltalán ők ilyen csinálni. De az is lehet, hogy csak így beszélgettek. A fene a szószátyár mindenüket. Na meg a hajnalra erősen lehűlt levegő sem támogatta a délig alvást. Tornáztam egy kicsit hogy felmelegedjek. Utoljára a seregben tettem ilyen, akkor is csak